

«ایران» از شکست فشار حداکثری و کسب منافع فرابرجامی در مذاکرات وین در دولت سیزدهم گزارش می‌دهد

از اعتراف غربی‌ها تا اعتراف غرب‌گرایان

اعتراف به کند شدن عقبه تحریم‌ها

به عنوان نمونه صندوق بین‌المللی پول در گزارشی میزان تولید ناخالص داخلی ایران در سال ۲۰۲۱ را ۱.۰۸ هزار میلیارد دلار اعلام کرده است که نسبت به کشورهای منطقه در جایگاه نخست قرار دارد و عربستان و ترکیه در رتبه‌های دوم و سوم قرار گرفتند. همچنین به گزارش مرکز آمار اتحادیه اروپا، صادرات ایران به اتحادیه اروپا به بالاترین رقم از پایان سال ۲۰۱۸ تاکنون رسیده است. براساس این گزارش، صادرات ایران در سال گذشته ۲۲ درصد نسبت به قبل بیشتر شده است. آمارهای اخیر منتشرشده از سوی صندوق بین‌المللی پول نیز نشان می‌دهد با آغاز فعالیت دولت سیزدهم در ایران، ذخایر ارزی در دسترس ایران افزایش قابل ملاحظه‌ای داشته که این امر نشان‌دهنده دیپلماسی فعال این دولت و موفقیت سیاست‌های آن در مقابله با تحریم‌های غیرقانونی امریکا است.

رشد سه برابری ذخایر ارزی در دولت سیزدهم

به اذعان صندوق بین‌المللی پول از سال ۲۰۲۱ و با روی کار آمدن دولت

اگر شروع دور جدید فشارها علیه جمهوری اسلامی ایران را اردیبهشت ۱۳۹۷ و خروج یکجانبه امریکا از برجام عنوان کنیم، اکنون با گذشت بیش از سه و نیم سال از آن می‌توان به میزان محقق شدن یا شکست اهداف تعریف شده از پروژه کارزار فشار حداکثری علیه کشورمان پرداخت. اصلی‌ترین هدف امریکا را می‌توان «تغییر رفتار» تهران معرفی کرد. تصور ساکنان اتاق بیضی شکل کاخ سفید آن بود که در کوتاه‌مدت مردم ایران به دلیل فشارهای اقتصادی به ستوه آمده و به رویارویی با نظام دست خواهند زد و در نهایت حاکمیت به چرخش در رفتار مجاب خواهد شد. گزاره «تابستان داغ» که مقامات وقت ایالات متحده از آن استفاده می‌کردند در همین چهارچوب تحلیل می‌شد. سرفصل تغییر رفتارهای ایران نیز از جانب آنها تنظیم شده بود و بارها امریکایی‌ها به آن اشاره کرده بودند. مایک پمپئو وزیر خارجه وقت امریکا تحت عنوان ۱۲ پیش‌شرط برای شروع دور جدید مذاکرات، زیاده‌خواهی‌های این کشور را به صورت مکتوب به ایران و دیگر کشورها اعلام کرد. هر چند در داخل کشور برخی افراد و مسئولین حتی فکر مذاکره با دونالد ترامپ را در سر داشتند، اما راهبرد «نه جنگ می‌شود و نه مذاکره می‌کنیم» کشور را از باتلاقی که مرعوبان امریکا به آن امید داشتند، نجات داد. در نهایت ترامپ و پمپئو که ابتدا به شرط‌گذاری برای کشورمان مشغول بودند به فرستادن کشورهای دیگر به ایران برای تحمیل خواسته‌های خود متوسل شدند. دست رد به صف طویل این کشورها از جمله نخست وزیر ژاپن و وزیر خارجه آلمان و تعدادی از کشورهای همسایه نشان داد که ایران خواسته‌های حداکثری و عقب‌نشینی‌های فرابرجامی را به هیچ عنوان نخواهد پذیرفت. با مقاومت مردم و از دستور خارج شدن ۱۲ پیش‌شرط پمپئو که درصد به تسلیم کشاندن ایران و از دست دادن بازدارندگی و مؤلفه‌های قدرت ایران بود، امریکایی‌ها نتوانستند به این هدف خود برسند. افزون بر این موارد با قدرت گرفتن جریان انقلابی روند انحصار شکنی از معطوف شدن روابط خارجی ایران با پرونده برجام، توسعه دیپلماسی اقتصادی و توجه به ظرفیت‌های درونی، سرعت شکست فشار حداکثری بیش از هر زمان دیگر شد. این موارد نشان داد نه تنها فشارها به مردم و نظام نتیجه نمی‌دهد که حتی اکنون با اقدامات دولت سیزدهم اثردهی تحریم‌ها نیز کاهش یافته است. این مهم را نه فقط تحلیلگران و آمارهای اقتصادی داخلی که حتی کارشناسان حاضر در اردوگاه غرب و نهادهای بین‌المللی نیز اذعان کرده‌اند.

ویژه‌نامه

ایران

شماره
۵ شهریور ۱۴۰۱